

ŽIVOTOPIS NINY BURLÁKOVÉ

Nina Burláková se narodila 4. dubna roku 1938 v obci Volkov na území dnešní Ukrajiny. Patřila k tzv. volyňským Čechům. Její maminka Naděžda měla český původ, otec Viktor Juchimčuk byl Ukrajinec. Do manželství přišel jako vdovec s dcerou Olesjou. Celá rodina žila v přízemním domě, který postavil se svými syny Ninin dědeček. Mluvili česky, Nina se ukrajinštině bránila. Žili velmi skromně z toho, co si vypěstovali. První bonbon ochutnala až v Československu, na Ukrajině dostávala pouze domácí sladkosti z cukrové řepy.

Rodiče se ještě před válkou z taktických důvodů domluvili na rozvodu, maminka s Ninou si změnila příjmení dle českých předků na Kellerová. Nina si na začátek války pamatuje velmi dobře, tehdy jí byly tři roky. Obrovský rámus z letadel, shazování bomb či opakovaný úkryt v zemljankách nevytěsnila ze svých vzpomínek. Při náletech se všichni opakovaně utíkali schovat do lesů či polí. Němci si v polovině jejich domu udělali štáb, rodina směla obývat jen část stavení. Vybili jim téměř všechna hospodářská zvířata a zabili psa, protože štěkal na jejich uniformy. Po skončení konfliktu zůstala na Ukrajině spoušť (vypálené domy, zničená pole, oběšená těla vojáků nebo studna plná zmrzačených mrtvol).

Brzy po válce se maminka Niny provdala za Čecha Jaroslava Korába. Ještě v původní vlasti začala osmiletá Nina chodit do první třídy. Vysvědčení obdržela, i když školu navštěvovala jen pár měsíců. Rodina se totiž na jaře roku 1947 rozhodla pro cestu do Československa. Jeli tři týdny vlakem (tzv. dobytčáky). Vnitřek vozu byl vystlán slámou, v jednom voze přebývalo až pět rodin, v posledním vagónu se přepravovala domácí zvířata. Nina má dodnes před očima tragickou smrt stejně staré kamarádky Soni, kterou vlak nešťastnou náhodou připravil o obě nohy, když si hrály mezi kolejemi.

Prvním bydlíštěm v Československu se pro Ninu stalo Hradiště u Žatce. Po pár měsících se přestěhovali do Vsi u Frýdlantu, zde se Nina dočkala mladšího bratra. Měli menší hospodářství, zůstala jim kráva, kterou si přivezli z Ukrajiny. V Čechách dokončila 1. třídu, ale v r. 1948 nastoupila rovnou do čtvrtého ročníku. Z důvodu nemoci si povinnou školní docházku o rok prodloužila, navštěvovala nepovinný 9. ročník (tzv. jednoroční učební kurz). Po vzoru své nevlastní sestry začala Nina v roce 1953 studovat na Pedagogické škole v Litoměřicích, zvolila si tříletý obor pro mateřské školy. Následně dva roky pracovala v Jílovém u Děčína, pět let v Ludvíkovicích, posléze přímo v Děčíně (Bynov), tam zastávala funkci ředitelky. Až s manželem se přestěhovala do města Ústí nad Labem, kde pokračovala v učitelské činnosti.

Nině se nevyhnuly ani srpnové události roku 1968. Manžel po okupaci vystoupil z komunistické strany a od té doby dostával pouze základní plat, jejich syna nepřijali na průmyslové škole. Přesto si paní Burláková na život v Čechách nestěžuje. Repatriaci vnímá jako šťastné rozhodnutí. Všechny životní události přijímá tak, jak jsou. Je vděčná, že na svět přivedla dva syny. S hrdostí přijala roli pětinasobné babičky.

Kdybyste měla jednou větou shrnout Váš život, jaká by byla ta věta? - „Možná že mohl být lepší, ale já děkuju osudu za to, jak jsem ho prožila.“

Životopis zpracoval tým ze ZŠ Rabasova v Ústí nad Labem ve složení: Francová Veronika, Kaplanová Tereza, Pokorná Adéla, Třebínová Aneta a Vágnerová Karolína.